

Nekrolog

Čeprav je leta 2017 uradno zamenjala ime, SMC v resnici nikoli ni nehala biti zgolj stranka Mira Cerarja. Kar je ob ustanovitvi bilo zapisano v imenu stranke, se v realnosti kaže še bolj očitno pet let kasneje, ko z desetimi poslanci v državnem zboru in štirimi ministri v Šarčevi vladi SMC na političnem zemljevidu Slovenije ne pomeni kaj dosti. Kvečjemu glasovalni stroj vladajoče koalicije, s čemer zagotavlja varno udobje svojemu predsedniku pri vodenju zunanjepolitičnega resorja.

Stranka, ki je pred petimi leti čudežno zmagala potem ko je, tako rekoč čez noč, vzniknila neposredno pred volitvami in v državni zbor republike Slovenije popeljala poln avtobus političnih novincev, danes še najbolj spominja na živo truplo čigar noge in roke še migajo na razpadajoče gnilem brezglavem telesu. Ključna zasluga za to pripada seveda Miru Cerarju in njegovemu že slovitemu pomanjkanju smisla za politično realnost in odgovornost. Argumenti, ki jih je po zadnji volilni polomiji sebi v bran stresel Miro Cerar o tem, da je SMC še kako živa z desetimi poslanci in štirimi ministri zvenijo obupno prazno. Kakšen je dejanski vpliv ministrov ki za sabo imajo stranko s tako slamnatim vplivom v koaliciji, da taiste ministre žrtvuje brez pomislekov in glasu proti? In kako obupno je sklicevanje na politično moč desetih poslancev vemo dobro vsi, ki se spomnimo zadnjih izdihljajev LDS, ki je v svoj zadnji mandat v parlamentu vstopila s 23 poslanci, a več kot polovica teh se je že pred iztekom mandata znašla v drugih strankah.

Cerarju ne manjka samo smisla za realnost. V zadnjih mesecih je obubožal tudi njegov občutek za komuniciranje z javnostmi v vlogi predsednika stranke. Lepo ga ponazarja najnovejša domislica o tem, da stranko uničujejo zaradi njene dosledne državotvorne drže, ter da je preživela velike spremembe in sedaj odločno grabi naprej. Proti kongresu na katerem bo preizkusil zaupanje članov, ob obilici programskih novosti, ki da jih bodo pripravili do oktobra. Cerarjev manever se ni zdel smešen samo peščici zaskrbljenih poslancev SMC, katerih obrazi so v nedeljo zvečer na sedežu SMC bili bolj zgovorni od predsednikovega besedičenja.

Predsednik Stranke modernega centra bi moral odstopiti že po lokalnih volitvah, ki so pokazale nezadržno upadanja podpore, ki se je začelo že pred državnozborskimi volitvami in je vrhunec doživelo prav na nedeljskih evropskih volitvah, ko so volilci, nekoč najmočnejši vladajoči stranki, namenili komaj pol drugi milostni odstotek glasov. Moral bi odstopiti tudi zato ker so, predvsem po zaslugi njegove drže stranko zapustili še zadnji ustanovitelji in vplivni ljudje. Odit bi moral tudi zato ker nenazadnje s to svojo držo ogroža stabilnost koalicije in državotvornost na katero se tako rad sklicuje. In ker to od njega pričakujejo preostali aktivni člani SMC. Nekateri izmed njih Miru to zadnje čase menda radi povedo v obraz, zato so srečanja z njihovimi obrazi čedalje bolj redka. Sklic kongresa za jesen namesto takojšnjega odstopa (v ponedeljek je obljubljal, da bo kongres septembra, dan kasneje pa ga je že prestavil na oktober) je golo sprenevedanje in poskus zavlačevanja v upanju, da bodo še pred oktobrom obupali ali stranko zapustili še zadnji Cerarjevi glasni kritiki in vplivni nasprotniki. To bi Cerarju zagotovilo mir do naslednjih parlamentarnih volitev in v primeru kakšnih resnejših zapletov v šibki koaliciji, morda celo okrepilo položaj. A zlobneži menda že stavijo na to, da bo Stranke modernega centra, oktobra letos, obstajala le še v registru političnih strank.

C.M.